

тај временски период његовог трајања не треба да буде ни превише дуг да се посланици не би однародили и бирократизовали, али ни превише кратак јер тада посланици не би били у стању да обаве своју дужност и реализују онај политички програм и активности које су стављене у надлежност парламента. Овај период трајања парламента започиње истеком мандата претходног парламентарног састава и нормално се окончава конституисањем новоизабраног парламента, мада то и није увек тако јер постоје и случајеви скраћења мандата парламента и престанка посланичке функције изабраним посланицима и пре истека периода на који су бирани. Ово окончање мандата посланика (и парламента) пре истека изборног периода наступа у случају распуштања парламента под условима и на начин како то регулише устав једне земље мада постоје и случајеви самораспуштања парламента, када сам парламент донесе одлуку да мандат његових чланова траје краће и престане пре истека изборног периода. То је у ствари ситуација када се иде на расписивање превремених или ванредних парламентарних избора. У парламентарној пракси је уобичајено да обарање владе изазива и распуштање парламента и расписивање његових превремених избора али постоје још неки случајеви и разлози због којих може да наступи распуштање парламента и скраћење његовог мандата. Тако Устав Републике Србије од 2006. године предвиђа да се Народна скупштина распушта иако у року од 90 дана од дана конституисања не изабере Владу, с тим да се никако не може распустити за време ратног или ванредног стања.

Да би се обезбедио континуитет парламента и спречило да једна демократска земља извесно време остане без овог најважнијег представничког тела, уобичајено је да се избори за нови парламент (и посланике) расписују и спроводе пре истека изборног периода постојећег парламента. То решење предвиђа и Устав од 2006. године који тражи да се избори за народне посланике расписују истовремено са распуштањем Народне скупштине и да се морају окончати најкасније за 60 дана од дана расписивања.

За време свог мандата парламент заседа или, боље рећи, ради путем заседања и то је време у коме се он састаје и решава (одлучује) о питањима из своје надлежности. У дугој скупштинској и парламентарној пракси су се искристалисала различита уставна решења и различита пракса и модели окупљања (заседања) посланика у скупштини односно парламенту. Прве револуционарне скупштине су у почетку биле у сталном заседању да би временом разредиле своје